

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2335/2019
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранка Лекић Врзић, адвокат из ..., против тужене Агенције за пословне услуге „ММС“, власника ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Лазаревић из ..., ради утврђивања постојања радног односа и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3807/18 од 05.02.2019. године, у седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3807/18 од 05.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 77/18 од 11.06.2018. године, у првом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је био у сталном радном односу код тужене, на радном месту поштар, у периоду од 01.12.2014. године до 15.07.2015. године, што би тужена била дужна да призна и тужиоцу призна сва припадајућа права по основу радног односа, као и да уплати доприносе за социјално осигурање за означени период. У другом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу, на име доспелих, а неисплаћених износа нето месечних зарада за период јун - јул 2015. године, исплати износ од 28.500,00 динара, са законском затезном каматом од 15.08.2015. године до исплате. У трећем ставу изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3807/18 од 05.02.2019. године, у првом ставу изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда. У другом ставу изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а такође ни битна повреда одредаба парничног поступка на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене у периоду од 16.02.2011. године до 30.04.2013. године, на пословима поштара за села ... и Након тога, у периоду од 01.12.2014. године па до 15.07.2015. године, тужилац је такође радио код тужене и обављао послове поштара за села ... и ..., али без закљученог уговора о раду. У овом периоду – од 01.12.2014. године до 15.07.2015. године, тужилац је био пријављен и код Националне службе за запошљавање као незапослено лице и примао новчану социјалну помоћ, на основу решења Републике Србије, Министарства за рад, запошљавање и борачка и социјална питања. У периоду док је, без закљученог уговора о раду, тужилац обављао рад код тужене, остваривао је накнаду за рад у износу од око 28.000,00 динара месечно који му је тужена исплаћивала „на руке“, а да при том није добијао обрачун зараде, нити је тужена водила евиденцију о исплатама накнаде, с тим што му део накнаде за јун и јул 2015. године није исплатила. Тужилац је престао да ради код тужене 15.07.2015. године.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.08.2016. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилна је одлука другостепеног суда.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005...75/14), прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да рок за покретање спора јесте 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Пошто је тужилац радио код тужене до 15.07.2015. године и тада сазнао за повреду права, а тужбу ради остваривања свог права поднео суду након што је истекло више од годину дана од дана сазнања за ту повреду, дакле по протеку законског рока од 60 дана за покретање спора, правилна је одлука другостепеног суда о одбијању тужиоаче жалбе на одлуку првостепеног суда.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о раду, прописано је да се права, обавезе и одговорности из радног односа, односно по основу рада, уређују овим законом и посебним законом, у складу са ратификованим међународним конвенцијама. Тужбеним захтевом којим тужилац тражи да се утврди да је био у сталном радном односу код тужене, тражи се утврђење права по основу рада, дакле по једном од основа из члана 1. став 1. Закона о раду. Стога се у конкретном случају, приликом утврђивања да ли је тужилац био у сталном радном односу код тужене, примењују одредбе Закона о раду, а не одредбе Закона о парничном поступку, који је, поред тога и општији закон од Закона о раду, па су ревизијски наводи којима се указује да је у овом случају требало применити одредбе о тужби за утврђење из члана 194. Закона о парничном поступку, неосновани.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије па је нашао да су исти неосновани. Наиме, у ревизији се понављају наводи који су истицани и у жалби против првостепене пресуде, а које је другостепени суд у побијаној одлуци правилно оценио као неосноване, дајући за ту оцену јасне и потпуне разлоге које овај суд у свему прихвата.

Стога је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић